

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Okresná prokurátorka v Piešťanoch, Okresná prokuratúra Piešťany**, Vážska ulica č. 28, Piešťany, proti žalovanému: **Mesto Piešťany**, so sídlom Námestie SNP č. 3, Piešťany, o návrhu žalovaného na prerušenie konania a postúpenie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 24S/19/2010-94 zo dňa 29. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 24S/19/2010-94 zo dňa 29. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) nevyhovet návrhu žalovaného na prerušenie konania a postúpenie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) rozhodovať o súlade všeobecne záväzných nariadení obcí a miest s právnymi predpismi vyššej právnej sily je v článku 125 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) písm. c) a d) len subsidiárna, je podmienená tým, že o nich zo zákona nerozhoduje iný súd. V danom prípade túto kompetenciu v zmysle § 250zfa O.s.p. má krajský súd, v obvode, ktorého sa nachádza obec, ktorá vydala všeobecne záväzné nariadenie alebo sídlo samosprávneho kraja, ktorý vydal všeobecne záväzné nariadenia. Ďalej krajský súd konštatoval, že toto ustanovenie bolo zaradené k osobitným konaniam v správnom súdnictve novelou Občianskeho súdneho poriadku č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15.10.2008. Ustanovenie vychádza z článku 125 ods. 1 písm. c), d) Ústavy, podľa ktorého je zrejmé, že Ústava pripúšťa možnosť, aby o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy so zákonmi vo veciach územnej samosprávy (článok 68 Ústavy) a so zákonmi, s nariadeniami vlády a so všeobecnými záväznými predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy vo veciach prenesenej štátnej správy (článok 71 ods. 2 Ústavy) mohol rozhodovať okrem Ústavného súdu iný, t. j. všeobecný súd. Podľa dôvodovej správy k novele (zákona č. 384/2008 Z.z.) zmena vychádza z požiadavky, aby Ústavný súd rozhodoval, pokiaľ je to možné, len o najzávažnejších veciach, čo odôvodňuje úvahu o presune preskúmania zákonnosti všeobecne záväzných nariadení všeobecnými súdmi.

Na základe týchto skutočností krajský súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu zmenil tak, že konanie č. k. 24S/19/2010 sa prerušuje a postúpil vec Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Žalovaný napadol uznesenie v celkom rozsahu, nakoľko ho považuje za nesprávne a nezákonné. Podľa jeho názoru uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.).

Žalovaný sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, s ktorou sa stotožnil aj súd prvého stupňa, hlavne pokiaľ ide o tvrdenie, že právomoc Ústavného súdu rozhodovať o súlade všeobecne záväzných nariadení miest a obcí s právnymi predpismi vyššej právnej sily je v čl. 125 ods. 1 Ústavy písm. c) a d) len subsidiárna, t.j. je podmienená tým, že o nich zo zákona nerozhoduje iný súd. Žalobca sa domáhal preskúmania všeobecne záväzného

nariadenia orgánu územnej samosprávy, a teda ide o požiadavku opierajúcu sa v celom rozsahu o ustanovenia § 7 ods. 2 a § 250zfa O.s.p. Žalovaný však zastáva právny názor, že § 7 ods. 2 a § 250zfa boli prijaté bez opory v Ústave, nakoľko žiadna z ústavných noriem neobsahuje oporu pre takéto rozšírenie právomoci všeobecného súdnictva. Žalovaný je toho názoru, že Ústava nezveruje všeobecným súdom pôsobnosť vyslovovať nesúlad všeobecne záväzného nariadenia so zákonom, ani rozhodnúť o pozastavení jeho účinnosti. Ústava právne reglementuje právomoc všeobecných súdov so splnomocnením na rozšírenie zákonom len pod podmienkou, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí, opatrení a iných zásahov verejnej moci, avšak všeobecne záväzné nariadenie vydané pri výkone samosprávy je normatívnym právnym aktom a formálnym prameňom práva v Slovenskej republike, nemožno ho teda považovať za rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah orgánu verejnej moci. Preto ani § 7 ods. 2 a § 250 zfa O.s.p., ktoré ustanovenia sú súčasťou právneho predpisu nižšej právnej sily zákona, nemôžu ústavne konformným spôsobom túto pôsobnosť zveriť všeobecným súdom nad rámec ústavnej regulácie a takéto konanie zákonodarcu možno charakterizovať ako porušenie resp. obídienie Ústavy. Pôsobnosť preskúmať súlad vyššie citovaných druhov právnych predpisov by bolo možné zveriť všeobecným súdom iba na základe budúcej novelizácie čl. 142 ods. 1 Ústavy. Z čl. 142 ods. 1 Ústavy vyplýva absencia pôsobnosti všeobecných súdov rozhodovať o súlade právnych predpisov. Žalovaný ďalej uviedol, že nemôže využiť inštitút ústavnej sťažnosti podľa čl. 127a Ústavy, v rámci ktorej by sa ústavný súd mohol vyjadriť k nastolenej otázke súladu § 7 ods. 2 a § 250zfa O.s.p. s čl. 142 ods. 1 Ústavy, a preto sa obrátil podnetom na krajský súd, ktorý je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na Ústavný súd.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že napadnuté uznesenie považuje za zákonné, plne sa stotožňuje s dôvodmi v ňom uvedenými a preto navrhoval napadnuté uznesenie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 125 ods. 1 písm. c) Ústavy Ústavný súd rozhoduje o súlade všeobecne záväzných nariadení podľa čl. 68 s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi, ak o nich nerozhoduje iný súd.

Podľa § 125 ods. 1 písm. d) Ústavy Ústavný súd rozhoduje o súlade všeobecne záväzných právnych predpisov miestnych orgánov štátnej správy a všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy podľa čl. 71 ods. 2 s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, so zákonmi, s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, ak o nich nerozhoduje iný súd.

Podľa § 250zfa ods. 1 O.s.p. ak obec alebo vyšší územný celok nezruší alebo nezmení na základe protestu prokurátora svoje všeobecne záväzné nariadenie, môže prokurátor vo veciach územnej samosprávy podať na súd návrh na vyslovenie nesúladu všeobecne záväzného nariadenia so zákonom. Vo veciach pri plnení úloh štátnej správy môže prokurátor podať na súd návrh na vyslovenie nesúladu všeobecne záväzného nariadenia aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Odvolačný súd sa stotožnil so závermi a s odôvodnením krajského súdu v napadnutom uznesení a v podrobnostiach na neho odkazuje. Odvolačný súd, zhodne s názorom súdu prvého stupňa, sa nestotožnil s názorom žalovaného, že v danej veci sú splnené zákonné dôvody pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., pretože v danej veci ide o konanie o súlade všeobecne záväzného nariadenia obce so zákonom, o ktorom rozhoduje príslušný

krajský súd podľa ustanovení piatej časti Občianskej súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo, konkrétne § 250zfa O.s.p. a krajský súd nepredložil návrh ústavného súdu na zaujatie stanoviska z dôvodu, že na to nevidel dôvod. V súlade s judikatúrou Ústavného súdu (napr. uznesenie III. ÚS 99/08-21 z 1.4.2008) nie je všeobecný súd povinný na základe podnetu účastníka konania predložiť návrh Ústavnému súdu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. decembra 2011

**Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová